

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 62/2018-29

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 7. februára 2018 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], správcu konkurznej podstaty, [REDACTED], zastúpeného [REDACTED], v mene ktorej koná konateľka a advokátka [REDACTED], vo veci namietaného porušenia jeho základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 11 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uzneseniami Okresného súdu Trnava sp. zn. 25 K 24/2016 z 21. apríla 2017 a z 19. septembra 2017 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 22. novembra 2017 doručená sťažnosť [REDACTED], správcu konkurznej podstaty,

██████████ (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 11 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Okresného súdu Trnava (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 25 K 24/2016 z 21. apríla 2017 vydaným vyšším súdnym úradníkom (ďalej len „napadnuté uznesenie vyššieho súdneho úradníka“) a uznesením okresného súdu z 19. septembra 2017 (ďalej len „napadnuté uznesenie okresného súdu“).

2. Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že v napadnutom konaní vedenom pod sp. zn. 25 K 24/2016 okresný súd napadnutým uznesením vyššieho súdneho úradníka rozhodol o odmene sťažovateľa ako správcu za výkon funkcie tak, že mu odmenu krátil z dôvodu nepodania správ včas. Sťažovateľ proti označenému uzneseniu vyššieho súdneho úradníka podal sťažnosť, o ktorej okresný súd rozhodol napadnutým uznesením tak, že sťažnosť zamietol ako nedôvodnú.

3. Sťažovateľ v sťažnosti adresovanej ústavnému súdu tvrdí, že napadnuté uznesenia sú arbitrárne, porušujúce jeho označené práva. Podstata jeho argumentácie spočíva v názore, že okresný súd vyhodnotil rozhodné skutočnosti pre krátenie jeho odmeny v rozpore so skutočnosťou a relevantnými ustanoveniami právnych predpisov vzťahujúcimi sa na jeho vec. Sťažovateľ tvrdí, že predmetné správy doručil okresnému súdu včas.

4. Sťažovateľ na základe uvedených dôvodov a v sťažnosti uvedenej argumentácie je presvedčený o porušení svojich označených práv napadnutými uzneseniami vyššieho súdneho úradníka a okresného súdu, preto v petite sťažnosti žiada, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom vyslovil porušenie jeho označených práv označenými napadnutými uzneseniami okresného súdu, napadnuté uznesenia zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie a priznal mu náhradu trov konania.

II.

5. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

6. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

7. Predmetom sťažnosti je tvrdenie sťažovateľa o porušení práv procesného charakteru (na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru), ako aj označených práv hmotného charakteru (vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 11 ods. 1 Listiny a na ochranu vlastníctva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd označenými napadnutými uzneseniami okresného súdu.

8. Pokiaľ ide o napadnuté uznesenie okresného súdu vydaného vyšším súdnym úradníkom, ústavný súd poukazuje na princíp subsidiarity podľa čl. 127 ods. 1 ústavy,

z ktorého vyplýva, že právomoc ústavného súdu je daná iba vtedy, ak o ochrane základných práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Ústavný súd preto konštatuje, že nemá právomoc preskúmať napadnuté uznesenie vyššieho súdneho úradníka, keďže ho už meritórne preskúmal na základe sťažnosti okresný súd, ktorý bol oprávnený a zároveň povinný poskytnúť sťažovateľovi ochranu jeho právam.

9. Z uvedeného dôvodu ústavný súd sťažnosť v tejto časti smerujúcej proti napadnutému uzneseniu vyššieho súdneho úradníka odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 405/04, III. ÚS 133/05, IV. ÚS 155/2010, III. ÚS 311/2014).

10. Pokiaľ ide o napadnuté uznesenie okresného súdu, ústavný súd v súlade so svojou judikatúrou predovšetkým podotýka, že obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru sú obdobné záruky, že vec bude spravodlivo prerokovaná nezávislým a nestranným súdom postupom ustanoveným zákonom. Z uvedeného dôvodu v týchto právach nemožno vidieť podstatnú odlišnosť (II. ÚS 27/07).

11. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti v zmysle judikatúry ústavného súdu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánom štátu (súdu) nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi namietaným rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, alebo z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť možno preto považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (napr. II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, I. ÚS 426/08).

12. Zároveň ústavný súd pripomína, že jeho prvoradou úlohou je ochrana ústavnosti, a nie ochrana zákonnosti, čo je prejavom doktríny, že všeobecný súd pozná právo („*iura novit curia*“). Je v právomoci všeobecného súdu vykladať a aplikovať zákony. Pokiaľ tento

výklad nie je arbitrárny a je náležite zdôvodnený, ústavný súd nemá príčinu doň zasahovať (m. m. I. ÚS 19/02, IV. ÚS 238/05, II. ÚS 357/06). Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02 atď.).

13. V súvislosti so sťažnosťami namietajúcimi porušenie základných práv a slobôd rozhodnutiami všeobecných súdov už ústavný súd opakovane uviedol, že jeho úloha pri rozhodovaní o sťažnosti pre porušenie základného práva na súdnu ochranu rozhodnutím súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov súdnej interpretácie a aplikácie zákonných predpisov s ústavou alebo medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách najmä v tom smere, či závery všeobecných súdov sú dostatočne odôvodnené, resp. či nie sú arbitrárne s priamym dopadom na niektoré zo základných práv a slobôd (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05, I. ÚS 241/07).

14. Podstatná námietka sťažovateľa spočíva v tvrdenom zásahu okresného súdu do jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorého sa mal dopustiť tým, že nesprávne interpretoval a aplikoval relevantné ustanovenia právnych predpisov. Sťažovateľ namieta arbitrárnosť napadnutého uznesenia okresného súdu vydaného v konkurznom konaní založenú na jeho názore, že v okolnostiach posudzovanej veci primeraná aplikácia ustanovení Civilného sporového poriadku týkajúcich sa doručovania podaní zahŕňa aj zachovanie účinkov doručenia elektronického podania bez autorizácie za predpokladu, že podanie bolo zároveň v listinnej podobe doručené všeobecnému súdu v zákonnej lehote.

15. Odôvodnenie rozhodnutí všeobecných súdov je častým predmetom posudzovania v rozhodovacej činnosti ústavného súdu a aj štrasburských orgánov ochrany práv, z čoho rezultuje pomerne bohatá judikatúra k jeho významu z pohľadu práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (a podľa čl. 36 ods. 1 listiny) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. V odôvodnení rozhodnutia všeobecný súd odpovedá

na konkrétne námietky účastníka konania, keď jasne a zrozumiteľne dá odpoveď na všetky kľúčové právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Ústavný súd pripomína, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania (I. ÚS 241/07). Rovnako Európsky súd pre ľudské práva pripomenul, že súdne rozhodnutia musia v dostatočnej miere uvádzať dôvody, na ktorých sa zakladajú (García Ruiz c. Španielsku z 21. 1. 1999). Judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva teda nevyžaduje, aby na každý argument strany bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Georgiadis c. Grécko z 29. 5. 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. 2. 1998). Z práva na spravodlivú súdnu ochranu vyplýva aj povinnosť súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi na vykonanie dôkazov strán s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (Kraska c. Švajčiarsko z 29. 4. 1993, II. ÚS 410/06).

16. Vychádzajúc z mantinelov možných zásahov ústavného súdu do rozhodovacej činnosti všeobecných súdov sa ústavný súd oboznámil s tou časťou odôvodnenia napadnutého uznesenia okresného súdu, ktorá bola pre posúdenie dôvodnosti sťažnosti podstatná. Okresný súd v podstatnom na odôvodnenie svojho uznesenia uviedol:

„3. Podľa § 196 zákona č. 7/2005 o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „ZKR“) ak tento zákon neustanovuje inak, na začatie konkurzného konania, na konkurzné konanie, na začatie reštrukturalizačného konania, na reštrukturalizačné konanie a konanie o oddlžení (ďalej len „konanie podľa tohto zákona“) sa primerane použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku

4. Podľa § 203a ods. 3 ZKR lehota je zachovaná, ak je podanie doručené najneskôr posledný deň lehoty tomu, komu je podanie určené; to neplatí, ak ide o lehotu na podanie odvolania...

8. Súd preskúmal sťažnosť správcu a ostatný spisový materiál a zistil, že podaná sťažnosť nie je dôvodná. Pri posudzovaní sťažnosti a s ňou súvisiaceho uznesenia súd

posudzoval spôsob podávania správ stave zisťovania a zabezpečovania majetku úpadcu a vykonaných úkonoch. Súd pri rozhodovaní o priznaní paušálnej odmeny správcu na výkon funkcie do prvej schôdze veriteľov a pri rozhodovaní o sťažnosti voči uzneseniu o priznaní krátenej odmeny prihliadal na výpočet limitných termínov a na doručenie jednotlivých správ na súd v zmysle ustanovenia § 203a ods. 3 ZKR, nakoľko lehoty pre doručovanie správ správcom súdu sú hmotnoprávne. Práve ustanovenie odseku 3 odstraňuje pochybnosti pri posudzovaní lehôt, ktoré sú ustanovené pre správcu alebo účastníkov konania. Lehota sa považuje za zachovanú, ak je podanie doručené najneskôr posledný deň lehoty tomu, komu je určené, okrem lehoty na podanie odvolania. Z uvedeného vyplýva, že správy, ktoré správca podáva súdu musia byť posledný deň lehoty doručené súdu, nie podané na poštovú prepravu, resp. odosielané mailom. Podľa spisového materiálu prvá správa bola doručená súdu (podľa odtlačku podacej pečiatky súdu) dňa 02. 09. 2016 a to bez predchádzajúceho doručenia správy mailom. Lehota na podanie prvej správy uplynula dňa 31. 08. 2016. Druhá písomná správa bola podľa podacej pečiatky doručená súdu dňa 20. 09. 2016, pričom lehota na podanie druhej správy uplynula 20. 09. 2016 (pre úplnosť, elektronicky bola správa odoslaná dňa 20. 09. 2016) a teda súd považoval správu za riadne a včas doručenú. Tretia písomná správa bola súdu doručená dňa 07. 10. 2017, elektronicky bola správa odoslaná 06. 10. 2016, pričom lehota na podanie správy uplynula dňa 05. 10. 2016. Štvrtá správa bola považovaná za doručenú riadne a včas, nakoľko bola súdu doručená dňa 11. 11. 2016 a posledným dňom lehoty bol 11. november 2016. Súd teda vyhodnotil krátene odmeny v zmysle zákona a vyhlášky za vykonané v súlade s právnymi predpismi, keď v uznesení bolo skonštatované, že správca si neplnil úlohy riadne, nakoľko nepodal prvú a tretiu správu súdu v zákonom ustanovených lehotách, ale oneskorene. Na záver súd uvádza, že správca bol v odôvodnení napadnutého uznesenia oboznámený s postupom posudzovania včasnosti podania jednotlivých správ, keď v odôvodnení tohto rozhodnutia vyšší súdny úradník uviedol aj ustanovenie § 203a ods. 3 ZKR. “

17. Predmetné rozhodnutie okresného súdu obsahuje podľa názoru ústavného súdu dostatok skutkových a právnych záverov, pričom ústavný súd nezistil, že by jeho výklad a závery boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a nevyplývajú z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím

ich podstaty a zmyslu. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s názorom okresného súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok. V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné aj arbitrárne tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej, alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

18. Ústavný súd v tejto súvislosti dodáva, že okresným súdom citované ustanovenie § 203a ods. 3 zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov v okolnostiach posudzovanej veci (netýkalo sa lehoty na podanie odvolania, pozn.) možno vzhľadom na jeho povahu považovať za *lex specialis* vo vzťahu k príslušnému ustanoveniu § 121 ods. 5 Civilného sporového poriadku ako *lex generalis*. Ústavný súd rešpektujúc účel konkurzného konania, ako aj z toho vyplývajúcu požiadavku rýchlosti konania preto nepovažuje takýto výklad jednoduchého práva aj vzhľadom na skutočnosť, že ide o nárok správcu konkurznej podstaty, teda osobu u ktorej sa predpokladá profesionálny prístup a znalosť právnych predpisov, za ústavne nesúladný, resp. taký, ktorým by v intenzite potrebnej na vyslovenie porušenia označených práv mohlo byť zasiahnuté do týchto jeho práv. Inými slovami otázka krátenia nároku na odmenu správcu konkurznej podstaty spravidla nedosahuje ústavnoprávny rozmer.

19. Vychádzajúc z uvedeného je ústavný súd toho názoru, že niet relevantnej spojitosti medzi napadnutým uznesením okresného súdu a namietaným porušením označených práv sťažovateľa. S prihliadnutím na odôvodnenosť napadnutého uznesenia, ako aj s poukazom na to, že obsahom práva na spravodlivé súdne konanie nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp. právo na úspech v konaní (obdobne napr. II. ÚS 218/02, III. ÚS 198/07, II. ÚS 229/07,

I. ÚS 265/07, III. ÚS 139/08), ústavný súd sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

20. Ústavný súd vychádzajúc zo záveru o ústavnej udržateľnosti výkladu jednoduchého práva vo veci sťažovateľa zároveň konštatuje, že nezistil ani relevantnú súvislosť medzi napadnutým uznesením okresného súdu a namietaným porušením označených práv sťažovateľa hmotnej povahy. Preto aj tú časť sťažnosti, ktorou sťažovateľ namietal porušenie základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 11 ods. 1 listiny, odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

21. Keďže došlo k odmietnutiu sťažnosti, ústavný súd sa nezaoberal ďalšími návrhmi sťažovateľa (na zrušenie uznesenia okresného súdu a priznanie náhrady trov konania), pretože tieto sú viazané na to, že ústavný súd sťažnosti vyhovie.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. februára 2018